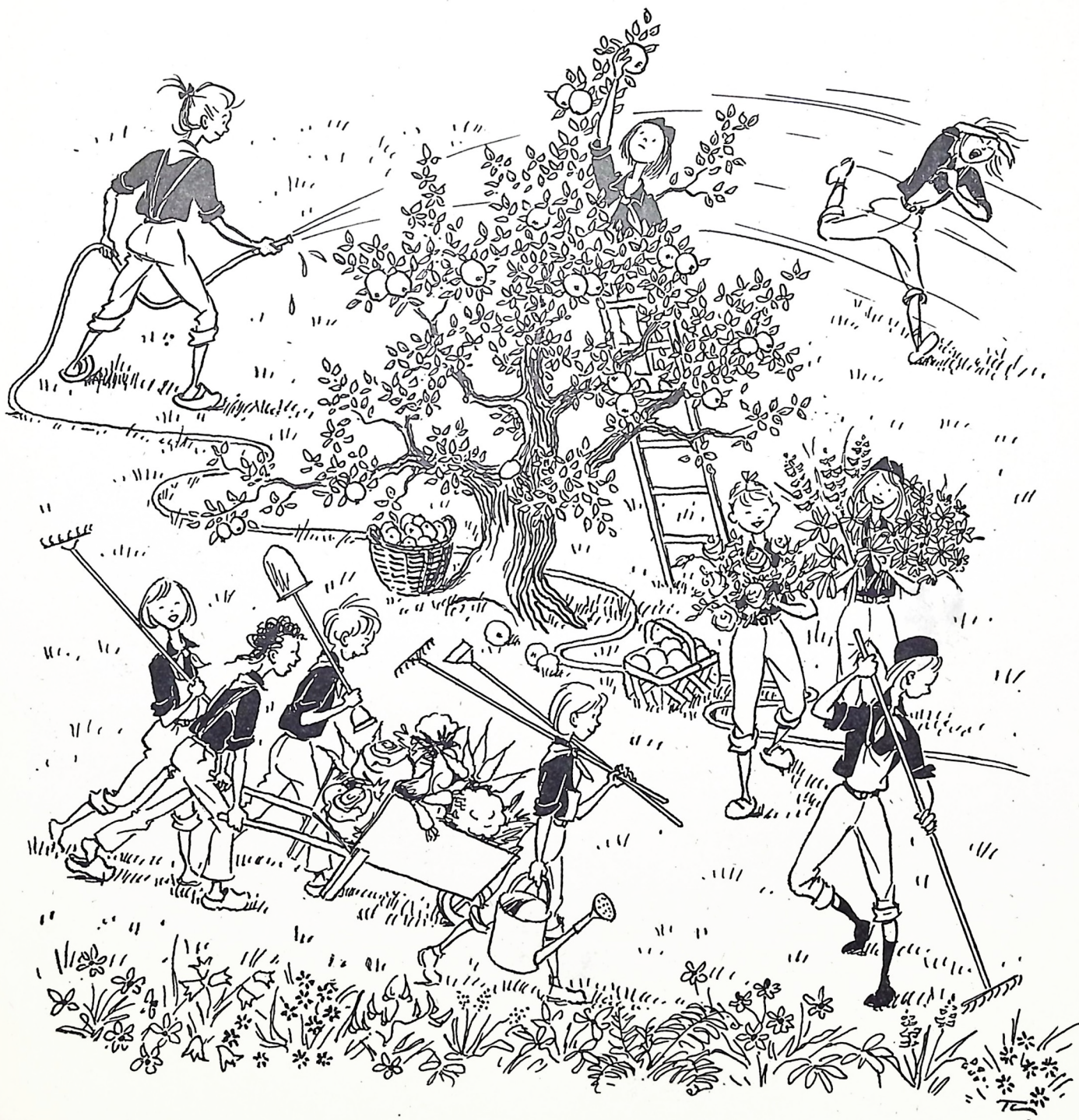
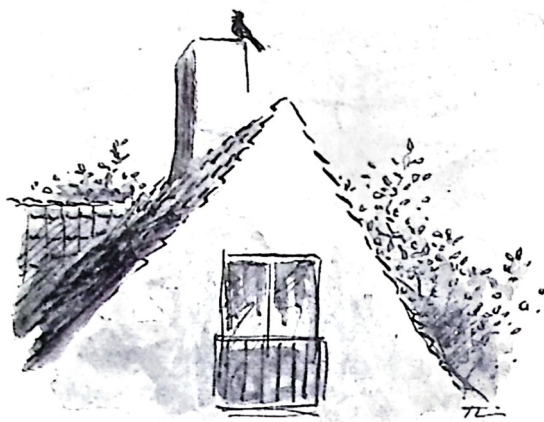

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

*Nu er den skønne dag forbi,
og duggen daler over sti.
Nu bliver skyen aftenrød,
og skovens duft er stærk og sød.*

*På bølgerne, der gik til ro,
slår solen ud sin gyldne bro —
som himmeriges tårn og tind,
så håbløst dejligt er dens skin.*

*I lindekronens svale skjul
en fjern og ensom mørkningsfugl
oplader til sin egen trøst
sin lille dybe fuglerøst.*

*Bered dig, altfor travle sind,
og luk de stille stjerner ind,
thi alt skal blive den forladt,
der søger til den dybe nat*

*og slipper døgnet af sin hånd
og løser alle usle bånd
og standser rastløshedens fjed
og er kun fugleflojt og fred.*

Age Berntsen

Kære spejdere!

Næsten hver dag får jeg spejderblade fra de forskellige kanter af verden. Når man blader i dem og læser dem (så godt man nu kan — for en tid siden fik jeg græske og en anden overgang

portugisiske) fornemmer man i hvor høj grad, spejdere tilhører een stor familie, for der er så-mænd ikke så stor forskel på de ting, I læser, og de som jeres kammerater på helt andre breddegrader får i deres blad. Der er lejrindretninger med de samme besnærede pindestativer i alle lejre, og der er glade lejrbilleder i eftersommerens blade, og snart vil det være husflidstid og hvad dertil hører.

Det ærgrer mig altid, at vi allesammen skal spare sådan på papir nu om dage, at vi ikke kan bruge billederne een gang til, så I kunne se de forskellige landes spejdere i arbejde, men billederne ville ikke blive gode i næste reproduktion, så det må vi desværre lade være med. Men forhåbentlig får I nu og da blade fra jeres penneforbindelser og kammeratskabstroppe, så I i dem kan se deres billedstof.

Det engelske blad, The Guide, kommer ikke mindre end en gang om ugen, og i det er der en idé, som måske var noget for jer. Der er hver uge en spalte, der hedder Patruljeførernes Parlament, og i det drøfter patruljeførerne alle de ting, de kan have på hjerte i ganske korte indlæg. De fortæller også om gode idéer, de har haft og gennemført med held. Der drøftes f. eks. uniformen, forskellige duelighedstegns krav, som synes for lette eller for svære, der fortælles om en hjemmelavet kærre eller en good turn o. s. v., o. s. v.

Det kunne jo nemt tænkes, at I har ligeså meget på sinde som englænderne, og vi kunne jo prøve at begynde på en „Patruljeførernes Rådsklippe“ og se, hvad I kan have at berette, spørge om eller drøfte.

Hvis det har jeres interesse, så send jeres bidrag til mig. Det skal altid være inden den 1. i måneden, — det vil sige, at bidrag I sender inden 1. november kommer i decemberbladet. I skal mærke indlægget „Patruljeførernes Rådsklippe“. Mens vi er ved det, så husk også i andre forbindelser, at trykningen af et blad tager en måned, så derfor tager det så lang tid, inden I ser jeres ting på tryk. Det gælder naturligvis også tropseførernes meddelelser om nye patruljeførere, riddere og førsteklasse-spejdere. Disse meddelelser vil jeg helst have på papir for sig selv og ikke sammen med andre skrivelser. Det fremmer ekspeditionen!

Venlig hilsen

Bundesfor

PIGESPEJDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Pigespejdernes verdenskonference i Norge

Kære spejdere!

Heroppe fra verdenskonferencen skal I, hvorom det hele egentlig drejer sig, have en hjertelig hilsen!

For jer må en verdenskonference være noget fjernt og uvirkeligt, og meget af det, som vi repræsentanter fra 27 forskellige lande talte om og diskuterede, ville slet ikke have moret jer, hvorimod jeg er sikker på, at I ville have været ligeså brændende optaget af den del, der drejede sig om spejderbevægelsens udvikling verden over, som vi var.

I hele verden findes der nu 2.753.267 pigespejdere i modsætning til 1.400.000 i 1939, hvoraf I kan se den vældige vækst, der har fundet sted.

30 lande er nu tilsluttet verdensforbundet (W.A.G.G.S. — The World Association of Girl Guides and Girl Scouts), 25 lande som „Full Members“ (med fuldt medlemsskab og dermed stemmeret på verdenskonferencen) og 5 lande som „Tenderfoot Countries“ (direkte oversat: ømfods-lande). Kender I ikke navnet fra ulveungernes prøve? — Det er de lande, der endnu ikke opfylder betingelserne for fuldt medlemskab, og som derfor endnu ikke har stemmeret, men dog — ligesom „Full Members“ — har ret til at sende 2 delegerede til verdenskonferencen.

Gennem rapporterne på konferencen blev vi klare over, at der findes en hel række lande, som er på forstadiet til at optages som Tenderfoot-lande: Pre-Tenderfoot-countries; mens vi på konferencen også hørte beretning om Pre-Pre-

Tenderfoot-lande og Pre-Pre-Pre-Tenderfoot-lande.

Det er dette: at tilhøre en verdensbevægelse — og ovenikøbet en verdensbevægelse i så stærk vækst og med så rige muligheder for verdens ungdom — der er så betagende, og som også griber os voksne så stærkt og får os til at ønske, at vi kunne udrette meget mere, end vi gør.

Forstår I egentlig helt, hvilken chance det er for jer, at I tilhører en bevægelse, der skaffer jer venner i et hvilket som helst land, I rejser til, og giver jer mulighed for at rejse, mens I endnu er unge og modtagelige, — giver jer lejlighed til at se og opleve de rigtige ting?

Rapporterne om de forskellige lande ledsagedes af lysbilleder med farvede kort over de forskellige verdensdele, — og det var heldigt!

Tag I jeres verdensatlas frem eller en globus, hvis I har en sådan, og prøv så, om I uden tøven kan sætte fingeren på følgende lande: Liechtenstein, Burma, Japan (ja, det kan I nok), Panama og Guatemala?

Om disse lande handlede et af vore møder, idet Liechtenstein blev optaget som „Full Member“, Burma, Japan og Panama som Tenderfoot-lande, mens der med Guatemala skete det alvorlige og beklagelige, at det efter en advarsel på forrige konference er blevet udelukket af verdensforbundet, fordi det ikke længere opfylder betingelserne for medlemskab. Det at være spejder forpligter, — det gælder også for landenes vedkommende.

Vi har paa konferencen talt om verdenskon-

Til minde om Norge og konferencen har alle deltagere fået en dukke i nationaldragt, syet af de norske spejdere

torets arbejde, om „Our Ark“ og „Our Chalet“, vi har drøftet patruljesystemet, spejdertræningen og førertræningen, har lagt planer for internationale stævner og lejre og den næste verdenskonference, der var lige ved at blive i Brasilien; men som dog til slut blev lagt i Holland, idet vi blev klare over, at vi måtte have mere end 2 år at spare sammen i til den lange rejse.

Vi har lagt mange planer, så mange, at det næste spørgsmål: hvor pengene skulle komme fra måtte drøftes længe og indgående. En del af pengene kommer fra Thinking-day-fonden; men her oplystes det, at en trediedel af landene ikke indbetaler noget hertil, så det må vi prøve at gøre noget ved. Men i den forbindelse må jeg glæde jer med, at blandt de 6 lande, der havde betalt det, man havde ventet eller endog mere, stod Danmark som en fin nummer 4. Det skal I have tak for! — Hvis blot hver eneste af de 2½ million spejdere verden over betalte sin 10-øre, så havde vi penge nok til vore planer, der går ud på at

hjælpe de lande, der ikke er nået så langt i deres spejderarbejde endnu, og på i særlig grad at hjælpe flygtningene i de forskellige lande.

Dovrefjeld Hotel ligger vidunderligt, omgivet af høje fjelde med sne, og nordmændene har tilrettelagt alt for os på den mest strålende måde. Vi har været ude at se deres seniorlejr 10 minutters gang herfra. Vi har været til lejrball hos dem (for resten til bondebryllup, hvor „bruden“ kom ridende og hele følget var i nationaldragter), og seniorerne har været oppe hos os at danse fakkeldans — „pigerne“ med blomsterkranse.

Til minde om Norge og konferencen har vi hver fået en dukke i nationaldragt, syet af de norske spejdere. Min var fra Sogndal og ledsagedes af et lille album med billeder fra Sogndal og af de spejdere, der har syet dragten. Så nu har jeg venner også dér, skønt de måske er skuffede over, at deres dukke ikke gik til Ceylon eller Philippinerne, eller til en med skæve øjne.

Lis Starcke

Mon I fik lært at knytte i sommerleiren. Jeg tvivler lidt, for sætternissen har desværre være på spil i juni nr. af „Pigespejderne“, og det endda på et meget kritisk punkt (side 70 nederst i venstre spalte), der står: „Hvis du har forstået det foranstående rigtigt, vil du se en lille løkke (tegn. 4), der ligger overst — denne trækker du til venstre med venstre hånd — det skulle være: denne trækker du til højre med højre hånd og, som følge deraf, tampen i *venstre hånd til venstre*. Det var rigtig en kedelig fejl — men hvem skal vi skælde ud på? Vi må nok nøjes med at undskylde og så beder jeg dig rette fejlen i bladet. Hvis du trods alt har fundet ud af at knytte den dobbelte fladknude og måske oven i købet har fået en fin hundesor ud af det, så er du dygtig, og jeg kunne tænke mig, at du gerne ville lære mere. Denne gang skal du høre om, hvordan man knytter et bælte.

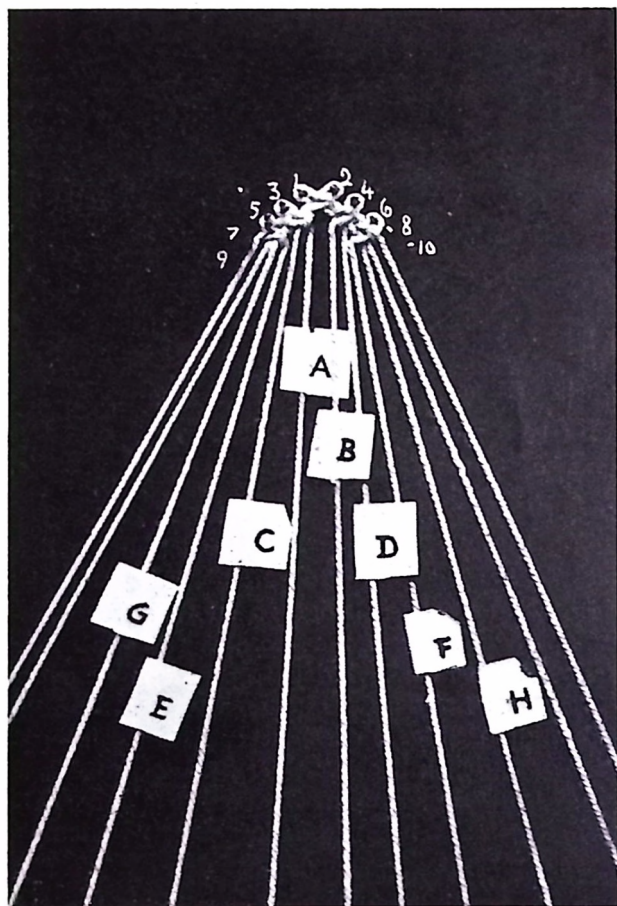
Allerførst må du vide, at man i al almindelighed bruger fiskegarn til at knytte bæltet af. Det fås i forskellige tykkelser hos skibsprovianteringshandleren eller isenkræmmeren og har nr. efter tykkelsen. Det, jeg anvender, har nr. 12-15. Bælter knyttet af fiskegarn har den fordel, at de kan vaskes — ja endog koges med i storvasken.

Fiskegarn købes i bundter, og du gør klogt i at løse fedbåndet forsigtigt op og vinde garnet i et nøgle, ellers går det nemt i urede. Når du har fundet ud af, hvor langt dit bælte skal være (livmål + 10-12 cm til overfald) ganger du dette

mål med 8 og måler 10 snore af i denne længde. (Hvis bæltet skal være 80 cm: livmål 70 cm + 10 cm, skal du altså bruge 10 snore à 6,40 m). Det er nogle farlig lange snore at arbejde med, og derfor „lænker“ vi dem op. Fra hver ende hækles med fingrene nogle lange luftmasker op mod midten, dog således, at ca. 1 m midt på står åben uden luftmasker. Den sidste luftmaske bindes rundt om snoren, hvorved lænken låses, og vi kan nu arbejde med de korte ender, uden at de løber op.

Så er vi klar til „at sætte bæltet op“, og det kan gøres på en træplade med søm uden hoveder eller på en fast pude med knappenåle. Sømmene slås i — eller knappenålene sættes i — som vist på tegningen med ca. ½ cm mellemrum.

Midten af den første snor lægges rundt om søm nr. 1 og anden snor om søm 2. Vi benævner snorene a, b, c, d. Snorene a og b fastgøres til spejderbæltet, og med snorene c og d knyttes som omtalt i sidste nr. af „Pigespejderne“ en dobbelt fladknude. Tredie snor lægges om søm 3. Snorene e og c sættes i bæltet, og der knyttes med g og a. Fjerde snor lægges om søm 4, og denne gang sættes d og f i bæltet, og der knyttes med b og h. Resten af de 10 snore sættes på lignende måde, først til venstre og så til højre, og vi slutter med en række fladknuder langs hver sømrække. Nu skal vi fylde midten ud med knuder, og vi sætter først de 2 midterste snore i bæltet og knytter med de 2 nærmeste. Der knyttes i rækker fra venstre mod højre, og når I har set lidt på

arbejdet, vil I hurtigt finde ud af, at det er de 2 snore, der sidder på hver side af det lille trekan- tede hul, der skal sættes i bæltet, og de 2 nærme- ste snore, der skal knyttes med. I kanten vil det være sådan, at der hver anden gang lægges eet par snore tilside i hver side og hver anden gang knyttes helt ud — det kommer af sig selv, hvis I følger gangen i mønsteret.

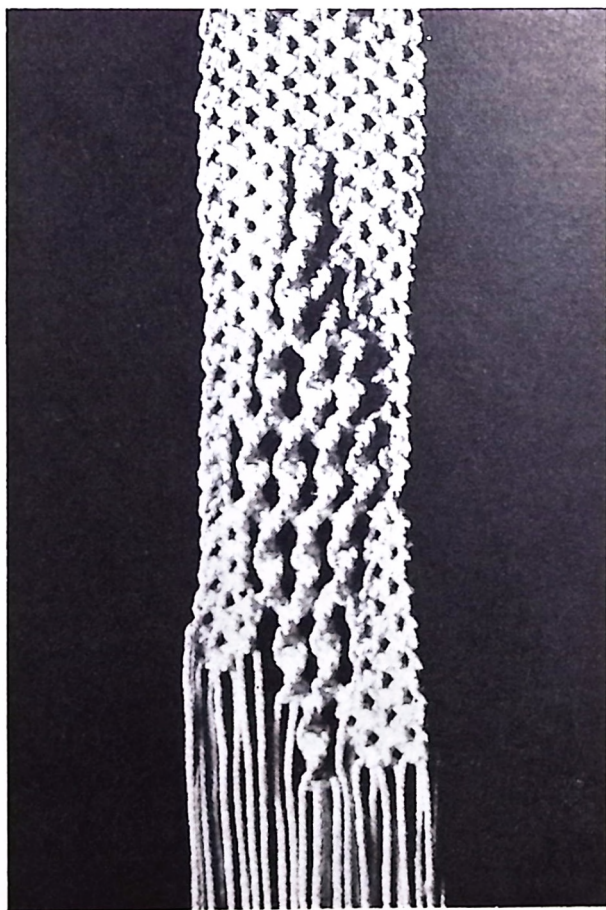
Når du har knyttet 10-12 cm på denne måde, kan du sagtens begynde at lave mønstre — se på tegningen og følg anvisningen med snonerne i sidste nr. af „Pigespejderne“ (side 70, højre spalte øverst). Brug bare din fantasi og opfind- somhed, og du vil sikkert få knyttet et fint bælte, som alle vil falde i beundring over. De, der ikke har prøvet at knytte, tror nemlig, at det er noget så svært — og det er det slet ikke, vel?

Det ser pæneste ud, at mønstrene er ligeligt for- delt rundt på bæltet, så du er nødt til at måle ud,

hvor meget plads mønstrene tager, og hvor mange der kan være på bæltet.

Der slutes med et stykke uden mønster, som svarer til begyndelsen (ca. 10-12 cm). Og for at gøre bæltet fuldendt, syes til aller sidst et træ- spænde, et metalspænde eller 2 metalringe i som lukketøj. Man syer spændet fast med de ender, der er blevet tilovers, og kniber det at få de tykke snore gjort ordentlig fast, kan de vikles op og deles i 3 — fiskegarn er 3 slået — og så går det nemmere. På denne måde bliver enderne gjort fast og klippes af.

Det er måske ikke alle, der ved, hvordan de 2 metalringe virker som spænde, og det kræver måske en nærmere forklaring: Afslutningen af bæltet bukkes om ringene, og enderne hæftes ind som ovenfor beskrevet. Snippen af bæltet (altså begyndelsen) stikkes op i begge ringe, føres over første ring og ind igennem nederste ring. Bo.

Der sker så meget i Grønland i disse år, så det ville være mærkeligt, om der ikke også var groet en spejderbevægelse frem. I det engelske pigespejderblad „The Guide“ finder jeg denne beskrivelse af amerikansk spejderarbejde i arktiske egne blandt eskimoer.

Kunne I ikke have lyst til at besøge den nordligste pigespejdertrop i verden? Hvis det er tilfældet, så følg mig tilbage til det sted, hvor jeg bor på polarkredsen.

Jeg har været i England på et besøg i den sidste måned, men nu må jeg tilbage til Tuktoyatuk, hvor jeg er tropsfører for pigespejdertroppen, drengespejderfører og lærer alt sammen i een person. I må endelig tage jeres uniform på, for min trop har aldrig set andre spejdere, og det ville være dem en stor glæde, om det skulle ske. Vi må tage flyvemaskine tværs over Atlanterhavet, over skove og søer i det østlige Canada, passere store byer, flyve over vældige byer, over prærier og så mod nord følgende den store flod, Mc Kenzie River. Træerne bliver mindre og mindre, til sidst er de der slet ikke mere. Endelig lander vi til højre for det Arktiske Ocean ved den lille by Tuktoyatuk. Det er midnat midt om sommeren — men solen er stadig på himlen. Det er fordi, vi er ikke mindre end 200 miles nord for polarcirklen.

Og så er vi da ved vor rejses mål. Da vi har sendt et telegram for at meddele, at vi kommer, er pigespejderne kommet for at tage imod os — dog kun 6 af dem. Sammen med dem er der 4 drengespejdere. Tuktoyatuk er kun en meget lille by, så drenge og piger danner een trop. Vi føler os velkomne, de snakker med os. De er alle eskimoer. De har lært i skolen at tale engelsk, at skrive det og læse det, og de lærer mange andre

ting, som I andre også lærer. På dette sted har der kun været skole i 5 år, så eleverne er ikke så langt, som I er. De har jo heller aldrig været andre steder end her i de arktiske egne, så det er vanskeligt for dem at forstå, hvordan I lever eller bare at fatte, at deres eget liv er så meget anderledes end jeres. Men det ville være dem en stor oplevelse at få en spejder herop og tale med.

Som vi nu vandrer afsted til skolen, vil I se alle de vilde blomster. Her er tusindfryd og smørblomster, som vi har dem hjemme, men også talrige afarter. For os synes det første gang mærkeligt, at her slet ingen træer er så højt mod nord, men man vænner sig meget hurtigt til det, og jeg ville tro, at eskimoer, der rejser syd på og ned i skovrige egne, vil føle sig indespærrede og ikke kunne lide det.

I vil hurtigt se, at drenge- og pigespejderuniformer i det meste ligner andre amerikanske spejders, men de bærer ikke hatte eller huer, fordi eskimoerne næsten aldrig har noget på hovedet. Og deres sko er rigtige eskimosko, syet af deres mødre med såler af elsdyrskind og overlæderet af sejldug eller vævede af fint uld. Pigespejdernes sko er alle smukt broderede med silke. Vi lægger mærke til, at de andre mennesker, der kommer for at tage imod flyvemaskinen, bærer anorakker, mænd og drenge bærer dem i hofte længde og altid af en dæmpet farve i lysebrun eller hvid, mens kvindernes er knælange eller længere og med et overtræk af prikket bomuld. Under dette overtræk er en anden anorak af tungt plaidstof eller skind.

Man synes først, de ser lidt ubekvemme ud, men de er varme og behagelige, og hættten, der er påsyet, er praktisk at trække op om ørerne, når vinteren kommer, og man kan nok trænge til at varme ører og kinder.

Tværs over den lille bugt ser man nogle af deres hjem, små huse med et og to værelser bygget af bjælker. Bjælkerne er kommet flydende med Mc. Kenziefloden og bruges ikke alene til bygningstømmer men også til brændsel.

Og her er vi så ved skolebygningen, der ligesom det store lager og enkelte andre bygninger er bygget af tømmer. Lad os gå ind i det store klasserum, sætte os ned og snakke sammen. Hvad vil I spørge dem om? Om deres patruljer? Vi har kun to patruljer, Sheksigiak og Kolyekolyek, begge eskimoiske fuglenavne. Måske kan vi bagefter gå med Sheksigiakpatruljen og se en rede lavet i en stump drivtømmer, af deres patruljefugl, som vi kalder Røde Poppedreng, noget i retning af en dompap. Det er betydeligt vanskeligere at finde en Kolyekolyek (eller brokfugle) rede, fordi den lægger sine æg mellem stenene på kysten, og de er meget vanskelige at se.

Så vil I måske finde på at spørge en af pigespejderne, om de vil vise jer deres kort med ømfodsprøverne, og I vil se, at drenge- og pigespejdere har de samme prøver, og at de ligner jeres meget, men de kan flere knob. I et andet hjørne er deres II. kl. kort. Alle naturprøverne må gøres i den korte sommer, tre eller fire måneder, for resten af året er alting dækket af sne, og der er ingen fugle tilbage. Nogle af de praktiske prøver som håndtering af en økse for drengespejderne, er meget let for dem, der bogstavelig talt er født med en økse i hånden, mens andre opgaver som signalering falder dem vanskeligt, fordi de mangler skolekundskaber. Sådan noget som førstehjælp er meget vigtigt for dem at lære, for når de er på rejse med deres familier er de ofte mile-

vidt borte fra lægehjælp og apotek. I de tilfælde kan deres spejdertræning være af stor betydning for dem.

Og så vil I vel gerne vide, hvad vi gør i den lange vinter? Ja, vinteren er meget forskellig fra det landskab, man ser nu. Alt er hvidt, der er sne over landet, der er sne over den islagte fjord, hvis isflager kan pakkes helt op omkring husene. Det kan blive meget koldt, 40 eller 50° under nulpunktet, men det er der ingen, der tænker på, for der er varmt inden døre, og deres skindanorakker, sko og luffer holder kulden ude, når de må forlade deres varme stuer. Dagene er naturligvis meget korte, og i 7 uger omkring juletid viser solen sig overhovedet ikke. Men alle fortsætter uanfægtet deres arbejde på akkurat samme vis, som de plejer. I april eller maj, når solen kommer tilbage, og dagene bliver varme, skal drengespejderne og flere af pigerne med forresten, med deres fædre og hundekøretøjerne på jagt og fiskeri, for det er herved eskimoerne oprettholder livet.

Og til sidst kunne I måske tænke jer at lege med os? Katten efter musen er en af vore yndlingslege. Måske kunne vi arrangere et par væddeløb. Det er så sjovt for dem at have mere end 8—10 at lege med.

Og når I så flyver hjem igen, tænk så på denne mærkelige bevægelse, der kan samle børn fra den arktiske nat og ned til det solvarme Ækvator om det samme arbejde, de samme idealer.

Dorothy L. Robinson (i oversættelse)

★ ★ ★ ★ B Ø G E R ★ ★ ★ ★

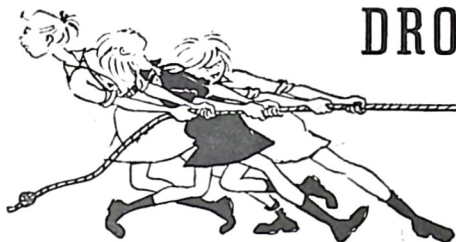
Martha Sandwall-Bergström: Kulla-Gulla. Haase. 1948.

Kulla-Gulla er ikke nogen ny bog, men det er blot en større anbefaling, at den stadig læses. I skulle prøve at få fat på bogen og læse om den lille børnehjemspige, der alt for tidligt får læsset ansvar og byrder på sig. Men hun forstår at bære det — vist bedre end nogen pigespejder kunne have gjort det — og spreder med sit rene og lyse sind så megen glæde om sig, at hun trods fattigdommen og de usle kår, hun lever i, står som en lille solstråle, der lyser op i den grå hverdag.

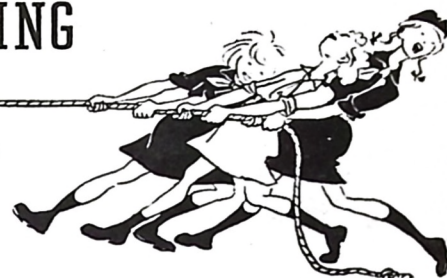
Det er en bog, der har en ægte tone og en så malende skildring af livet i det lille husmandssted og med en så gribende handling, at den vil blive stående imellem pigebøgerne som en af de allerbedste.

—b

DRONNINGENS TURNERING

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
KFUK-SPEJDERNE I DANMARK

Det kan nås endnu

Når dette blad udkommer, er der vist ingen tvivl om, at de fleste blå troppe allerede har fundet en grøn trop, de kan danne turneringshold med. De troppe, der ikke har været så hurtige i vendingen, kan nå det endnu. Tilmeldelsesblanketten, som var indlagt i bladpakken med september-numret af „Pigespejderne“, udfyldes, underskrives af tropsføreren og indsendes

inden den 20. oktober 1952
til Turneringsudvalget, Amaliegade 24, København K.

Skulle en trop af en eller anden uforklarlig grund ikke have modtaget tilmeldelsesblanket, kan denne fås ved omgående henvendelse til ovennævnte adresse.

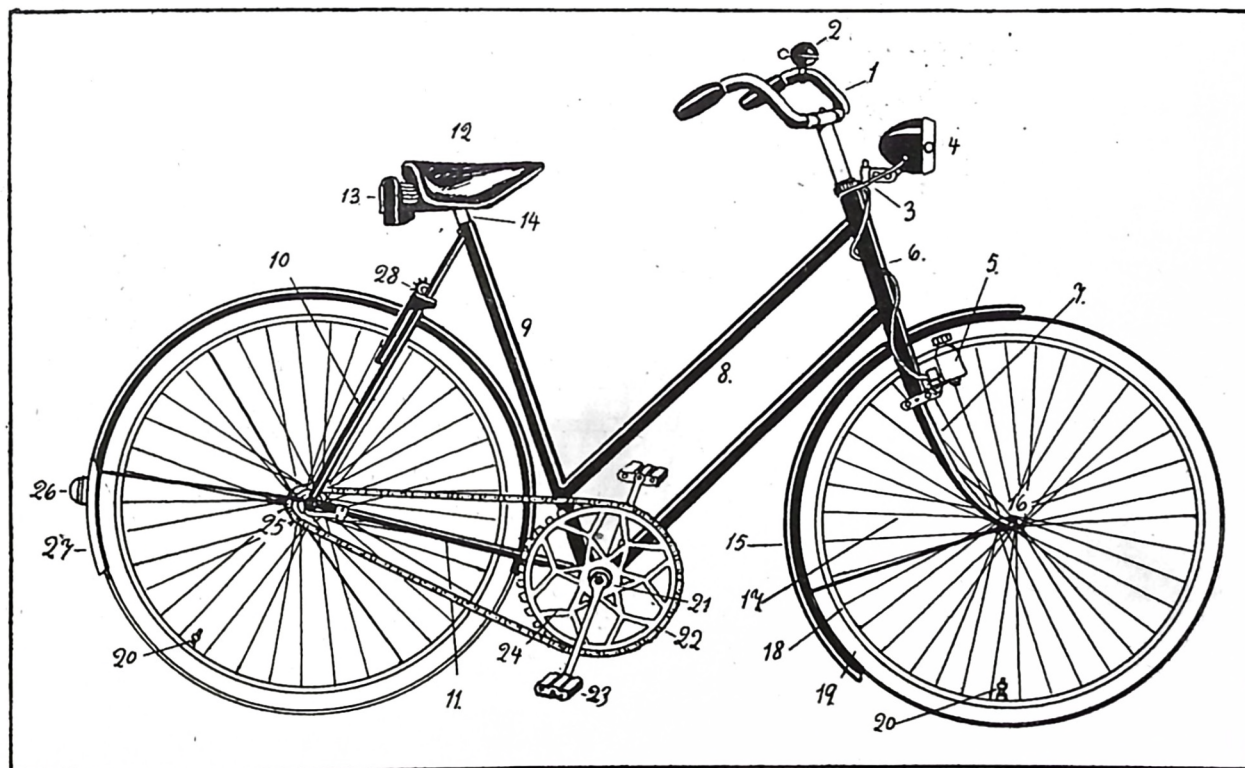
Landet over er spejderne sikkert i fuld gang med træningen. Da ingen aner, hvad turneringen kommer til at gå ud på, gælder det om at være så alsidig forberedt som muligt, og det er kun godt, hvis blå og grønne patruljer allerede har indledet bekendtskabet.

„Tovtrækningen“ starter den 20. oktober 1952.

Hilsen fra

Turneringsudvalget.

Hvad hedder sådan en dippedut?

1. Styr, 2. cykleklokke, 3. lygteholder, 4. reflektor, 5. dynamo, 6. hovedkuglerør, 7. gaffelskede, 8. underrør, 9. sadelrør, 10. stiver, 11. baggaffelrør, 12. sadel, 13. sadeltaske, 14. sadelpind, 15. skærm, 16. nav, 17. eger, 18. fælg, 19. dæk, 20. ventil, 21. krankaksel, 22. kæde, 23. pedal, 24. tandhjul, 25. gearhjul, 26. katteøj, 27. kattehale, 28. lås

Her ser man Løyer og Gulle med filmen fra Rohden

DET ER DET STORE *eventyr*

... og det begyndte engang i foråret, da et brev fra spejderchefen dumpede ned til mig i Our Ark i London, hvor jeg hjalp til i huset, fortællende, at jeg var blevet udtaget til at repræsentere Danmark i udvekslingen af amerikanske førere med europæiske, d. v. s. en 3 måneders tur til Amerika, rejsen betalt af de amerikanske spejders Juliette Low fond og med ophold i den Girl Scout Council (en samling troppe inden for en bykommune), der blev udvalgt til at være min værtsby.

Der var en, der fik travlt med at forberede sig til den store rejse! Depotet og turistforeningen blev sat i sving med at finde det rette materiale om Danmark og dansk pigespejderarbejde frem, og det blev det fineste resultat: en Danmarksudstilling, der har vundet megen ros hos de amerikanske spejdere, kvindeklubber, ungdomsforeninger, Rotaryklubber m. v., den efterhånden er blevet vist for — ca. 700 alt ialt.

Det syntes ikke længe, før afrejsedagen fra England kom, 9 lykkelige spejdere (2 engelske førere, 4 engelske seniorer, 2 ægyptiske førere samt mig selv) mødtes på Waterloo station i London og drog ned til Southampton, hvor S/S „America“ ventede på at tage os ombord — og sikken en velkomst vi fik af de 10 spejdere, der

allerede var kommet ombord i Bremerhaven: 2 svenske førere, 2 norske, 2 finske samt 3 tyske seniorspejdere og så vores allesammens Løyer. (I husker hende fra morgengymnastikken i korpslejreren!). Vi satte kursen mod den franske kyst ved Le Havre, hvor den hollandske og de to belgiske førere kom om bord. Den 6 dages tur over Atlanten til New York er et helt eventyr for sig, vejrguderne var os uendelig nådige, vi fik ikke lejlighed til at se oceanet vise tænder, så vi kunne rigtig nyde livet ombord: solbad på dækket, bordtennis, dæktennis, biograf, motionsøvelser i gymnastiksalen med efterfølgende dukkert i Atlanten, der var ledet ind i svømmebassinet; det var så sandelig nødvendigt med al den motion ind imellem de overdådige måltider. Indsejlingen til New York tog pippet fra os, frihedsgudinden og Manhattans imponerende skyskrabere hilste os solbeskinnet i møde. På kajen stod amerikanske førere og hilste os velkommen. En bus kørte os alle gennem New Yorks endeløshed op til Camp Edith Macy, hvor vi blev modtaget af alle de amerikanske førere og seniorspejdere, der skulle udveksles med os, og vi havde en 3 dages fornøjelig og rig orienteringslejr sammen, inden vi alle tog tilbage til New York, hvor vi tog afsked med det amerikanske hold, der dampede af til Europa. Og så spillede vi europæiske spejdere turister i storbyen i et par dage, inden vi blev spredt for alle vinde tusinde af kilometer fra hinanden til vore respektive værtsbyer.

Min rejse gik sydpå — ca. 900 km med tog til Kingsport i Tennesseestaten (frem med atlasset, jeg vidste heller ikke, hvor i U. S. A. det laa!) — Kingsport er en splintrende ny, hypermoderne by med ca. 30.000 indbyggere, bemærkelsesværdig i mange henseender og ikke mindst velkendt for dens gæstfrie beboere, og her havnede jeg så — midt i den værste hedebølge, som nu har varet i mere end 2 måneder.

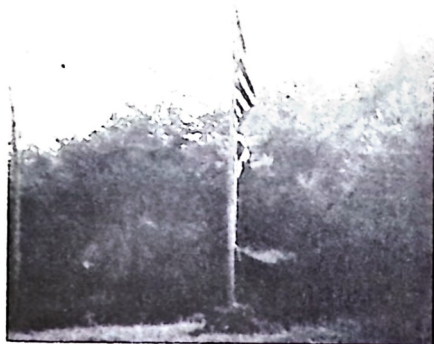
Den første uge tog jeg hver dag ud til Kingsports daglej, en lejrplads lidt uden for byen, hvor der findes en hytte og 5 mindre lejrpladser spredt her omkring. Daglejren er for blåmejser og mindreårige spejdere, der samles om morgenen omkring byens flotte svømmebassin, hvor de får en grundig svømmeundervisning, og så holder en bus parat til at køre dem ud til lejrpladsen, hvor dagen starter med flaghejsning, og så fordeles spejderne i aldersgrupper og går med deres ledere til deres respektive „lejrpladser“ — d. v. s. skovtursborde med bænke omkring, hvor de bliver beskæftiget, mest med husflid: de klipper dukker ud af pap, modellerer i ler, fletter armbånd og desl. Også her omkring bordene indtages den medbragte frokost, og så kommer middagshvilen. Om eftermiddagen fortsættes med husfliden, eller måske går vi ud på en lille opdagelsestur eller synger og leger. Og så er det snart på tide at tage flaget ned, og bussen er parat til at bringe os tilbage til byen igen. Højdepunktet i den 2 ugers lejrperiode er den dag, hvor hele flokken overnatter derude på lejrpladsen på åben mark og laver mad over bål.

En anden form for lejr er den etablerede lejr for de ældre og mere lejrvalte spejdere. Nogle hyer slår sig sammen om at oprette en sådan lejr, d. v. s. en lejrplads med en stor hytte, der bruges som spise- og samlingsal, et svømmebassin og styrtebade, et stabsskontor, husflidshus og depotudsalg. Omkring denne lejrby er flere individuelle lejrpladser placeret: store, tunge militærtelte bygget på en platform og udstyrede med senge og kommoder!! — en fast stab af lejrchef, sygeplejerske, køkkenchef, svømmelærerinde, altmuligmand og lejrledere tager sig sommeren igennem af ledelsen af lejren. Spejderne tilmelder sig for en af de 3 14-dages lejrperioder, køres til lejren af deres forældre i bil (bilen herovre er det almindeligste befordringsmiddel og derfor hvermands eje) og bliver læst af tillige med deres store amerikakufferter og tunge kasser med deres bunker af jeans og shorts og skjorter, spejderuniformen bruges ikke i lejr og den officielle lejruniform (grønne shorts og grønstribet jumper) bruges kun på søndage. Spejderne bliver ligesom i daglejren fordelt på de forskellige lejrpladser efter alder og lejrerfaringer.

En dag i den etablerede lejr former sig således:

om morgenen samles vi alle til morgenparade for at hejse det amerikanske og det danske flag — I kan tro, det var en dejlig overraskelse at ankomme til Sky-Wa-Mo-lejren, som er navnet på den lejr, jeg er i for øjeblikket, og finde dannebrog vajende over lejrpladsen. Fra morgenparaden går vi til spisesalen til morgenmad, og det meste af formiddagen går så med at vandre tilbage til lejrpladserne og gøre teltene og pladsen i stand for inspektionen. Måske er der lidt tid, inden middagen serveres nede i spisesalen, til at lave nogle lejrarbejder eller forberede underholdningen til aftenens lejrball. Efter middagshvilen kommer dagens højdepunkt: Svømning i det aldeles vidunderlige svømmebassin, der bliver fyldt med vand fra bjergkilderne, så vandet er isnende koldt, men herligt forfriskende i den kvælende hede. Fra svømning går vi via styrtebadene med rindende koldt og varmt vand til husflid, hvor vi lærer at lave alle slags nyttige og pæne ting. Efter aftensmaden synger og leger vi, inden det er tid at gå til lejrball, folkedans, husflid, vand-show, eller hvad der ellers er på programmet for aftenen — og så er den dag for øvrigt gået. Sommetider tilbereder de mere lejrvalte spejdere nogle af

måltiderne over åben ild på deres egne lejdpladser, eller går måske ud på hike til en egnet plet i skoven, overnatter der i små gummitelte eller under åben himmel omkring lejrbalet.

Terrænet her omkring er vidunderlig skønt, lejren ligger i en udløber af Smoky Mountains, og spejderne døbte lejren Sky-Wa-Mo efter de tre ting, der kendetegner stedet her: Sky — Water — Mountains (himmel, vand og bjerge). Der er mange rige muligheder for gode vandre- og opdagelsesture i naturen, der er så rig på både plante-, dyre-, fugle- og specielt insektliv, at det ville tage mange år at komme til bunds i det. Kan I forresten forestille jer den fornemmelse at vågne op midt om natten og finde en skildpadde siddende på maven af en på soveposen!!

Det har været en begivenhedsrig og dejlig tid, jeg har haft med at besøge de mange forskellige lejre omkring Kingsport. Oplysninger om Danmark og spejderliv hjemme er blevet spredt til mange ivrigt interesserede spejdere, en „Danmarksdag“ med hakkebøf og kærnemælkskoldskål på menuen, danske lege, folkedanse og sange har vi haft megen fornøjelse ud af.

Ind imellem alle disse „spejderdage“ har jeg nydt en ganske fantastisk gæstfrihed i mange Kingsport-hjem og er blevet taget rundt til alle de mange seværdigheder der omkring — mere end 2000 km har jeg kørt de sidste tre uger rundt til Tennessee's større byer, til atombyen Oak Ridge, hvor den første atombombe blev lavet; til Smoky Mountains, hvor de indfødte indianere gav et historisk, malerisk skuespil om indianerbefolkningens skæbne, og så mødte jeg for øvrigt en rigtig bjørn, der var travlt beskæftiget med at undersøge indholdet af en affaldsbøtte!!

Det er en kæde af begivenhedsrige dage, jeg oplever herovre i det store udland; der er endnu en lejrperiode i Sky-Wa-Mo-lejren at se hen til — og så skal jeg på en flyvetur til Florida og tilbringe en uges ferie hos en tidligere Kingsport-spejder, der engang besøgte Danmark og var så begejstret for den tid, hun havde der, at hun insisterede på at ville gøre gengæld ved at invitere mig til Florida, lyder det ikke som et eventyr?

Alle de 70 livlige amerikanske spejdere, der for øjeblikket bebor Sky-Wa-Mo, sender mange hilsener til alle jer derhjemme. I kan lige tro, de misunder os alle vore fine depotting og Trilles tegnerier og træspejdere, vi har lige haft Danmarksudstillingen fremme at kigge på, og i aften skal vi have dansk middag med efterfølgende underholdning: Prinsessen på Ærten!

Mange hilsener til jer alle fra

Lille-Gulle

*** POSTBOX ***

I Schweiz kom jeg i forbindelse med italienske pigespejdere — er der nogle af jer, der har lyst til at korrespondere med italienere, så skriv til mig.

I Canada har jeg forbindelse med sp. på 13, 14 og 17 år.

England — 13 og 12 år.

USA 2 tropsførere og mange 12-årige.

Holland en 16-årig.

Skotland: 12-, 14- og en 20-årig tropsassistent.

Grækenland: 2 sp. på 20 år.

Sverige: 14-årig skåning, der gerne vil i forbindelse med en københavnere.

Og så har jeg endelig adressen på en helt ny trop i New Zealand.

Kirsten Herløv Jensen i Virum har glemt at give mig sin adresse. Send mig den, så skal jeg hjælpe dig.

Mange hilsner.

Fromse

Det lille INTERVIEW

Hellerups travle divisionschef, Tilde Ramsby, har mellem venner tilnavnet „Den redebonne“. Det er jo et navn, der forklarer sig selv — og du kan jo bare prøve selv en gang at spørge Tilde, om hun vil hjælpe dig —

— God dag, Tilde, jeg hører, du har bestået din trekløvertræning, tillykke med det! Var det en god oplevelse for dig at være med på Fænø?

— Tak for lykønskningen til mit trekløver. Det var en vældig tilfredsstillelse for mig at bestå, så mine små spejdere i divisionen ikke mere rynker på næsen af mig, fordi jeg ikke er ridder! Nu synes de, jeg er skrap, og at de må strænge sig an. Lejren var storartet, og vi havde det dejligt sammen, især da de første dages nervøsitet var overstået. Det gør altid indtryk på mig, hvor godt vi, selv om vi ikke er årsunger mere, rystes sammen i en sådan lejr, selv om vi de første dage er aldeles fremmede overfor hinanden. Man skilles kun med ønsket om snart at mødes igen — og især på Fænø!

— Hvorlænge har du egentlig været spejder, Tilde?

— Jeg blev spejder i 1919 i en alder af 14 år og stod da i Kirsten Hartvig Møllers DMK patrulje. Nej, det nytter ikke, du spørger, hvad DMK betyder, for det er den dag i dag vor hemmelighed. I 1924 holdt jeg op igen, fordi jeg var blevet forlovet. Og nu er jeg altså kommet igen efter 25 års forløb.

— Hvad fik dig tilbage?

— En overrumpling!

— Rygtet siger, at Kirsten Hartvig Møller smed dig ud, fordi du var forlovet, er det sandt?

— Det er nu ikke helt sandt. Sandheden er snarere den, at i DMK kunne man ikke gøre noget halvt, og da jeg så som sagt var blevet forlovet og skulle passe det sammen med min uddannelse — ja, så måtte jeg vælge!

— Er der stor forskel på det korps du forlod, og det du fandt igen?

— Det er — ja nu må du undskylde — et fjollet spørgsmål. I den første korpslejr var vi vel 200 spejdere — og nu er vi 5000 i en storlejr, tror du ikke bare det giver en forskel? Og tror du, der var opfundet så meget papir dengang, at vi skulle udfylde så mange blanketter og rapporter?

— Har I haft en god sæson i Hellerup?

— Ja, vi har haft den optaget hele sommeren igennem, bl. a. af et hold englændere. Vi er meget glade for dette vort samlingssted og dets mange muligheder.

— Har I særlige nye planer for huset derude?

— Selvfølgelig er vi ikke så sløve, at vi ikke har planer, men dem vil vi hellere tale om, når de er realiseret.

— Er der noget arbejde, Du holder særlig af i divisionen, noget dit hjerte særligt er med i?

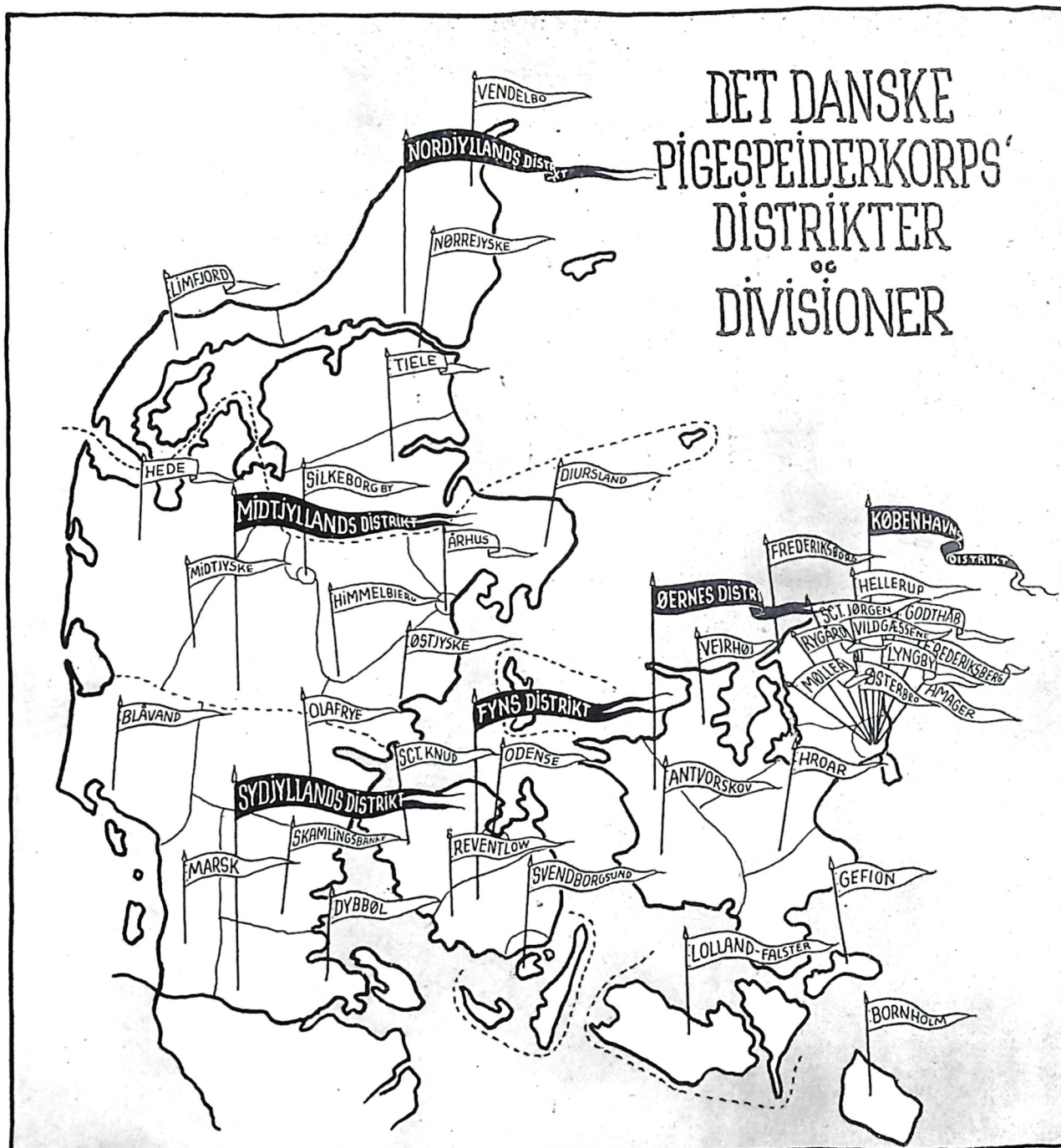
— Nej, jeg tror, jeg er lige glad ved alle arbejdsgrene — rapportskrivning undtaget. Jeg kan bedre lide at udrette noget end at skrive. Nu ved du det!

— Hvordan går det med seniorarbejdet hos jer?

— Vi prøver stadig at få skik på et godt divisionsseniorarbejde — og vi vil gerne høre, hvordan andre klarer sig.

— Tak for snakken. Hils dine spejderbørn!

*Vi ved vist allesammen, at der er 6 distrikter, men det er svært at følge med i,
hvor mange divisioner der er — og endnu sværere at finde ud af, hvor i landet de ligger.*

På dette kort kan du se det

Med SCT. GEORGSPEJDERNE I NORGE

Kære Annesofie!

Her får du nu i dag et rejsebrev fra en extensionlejr hos Marie Treschow i Nodre Nes pr. Tønsberg fra 20.—27. juli. Jeg er med som hjælper for 4 Sct. Georgsspejdere fra Danmark. Fib er rejseleder.

Vi samledes i Frederikshavn søndag den 20. juli om aftenen og blev indkvarteret hos Sct. Georgsgildebrødre i Frederikshavn. Mandag morgen kl. 9 startede vi med båden „Hans Egede“ til Larvik.

Da vi kom til Larvik, blev vi hentet i to flotte biler. Vi fik et kryds på bilen, da vi skulle igennem tolden, derefter blev bagagen surret godt fast på taget af bilen.

Nu begyndte en dejlig tur på 45 km til Tønsberg. Igenem skoven var der en meget spændende vej, den snoede sig ud og ind, og sommetider var der højt til venstre, andre steder til højre — det gik susende stærkt.

Da vi kom herud til Marie Treschows husmoderskole på Nodre Nes, blev vi modtaget af Kari Holst og alle de norske hjælpere fra begge korps, som havde meldt sig til lejren. Her er meget smukt på skolen og i parken, vi har også udsigt ud over vandet, hvor der af og til kommer store skibe sejlene forbi.

I lejren er der 5 spejdere, der er i sengen, og 5 oppegående spejdere. Desuden er der 5 hjælpere og 3 i køkkenet.

De norske spejdere var kommet til lejren på forskellig måde. 2 af dem var anbragt i deres senge oven på en lastbil med et ben strittende ud til hver side; de havde uniformer på, og den ene spillede på guitar og de sang begge to. Heldigvis var det dejligt solskin, hvilket det nu var hele ugen undtagen om lørdagen.

Ved flagparaden om morgenen sang vi et vers af „Der er et yndigt land“ og et vers af „Ja, vi elsker dette landet“.

Efter morgenbordet var der en lille førersammenkomst for os førere inde i pejsestuen; vi talte om dagens program, og derefter var der en lille stille stund.

Inden vi gik videre i dagens program, var der inspek-

tion i alle værelser — spejderne var meget spændt på denne inspektion. Kl. 10 var der en bibeltide, den blev holdt af Ingrid Monsen; hun havde stor indflydelse på spejderne. — Kl. 11 skulle de to patruljer samles og finde ud af, hvad de skulle hedde og lave sig et motto, en sang og en stander.

Resultatet af møderne blev offentliggjort om aftenen. Patruljerne kom til at hedde: „Krakerne“, en lille rede med en fugl i og en blå vimpel, hvorpå navnet stod, var nederunder reden. — „Vikingerne“, flettet af lange græsstrå, syet sammen til en vimpel, af små pinde var navnet syet på vimplen; i denne patrulje deltog de 5 danske spejdere og 2 norske spejdere.

I „Krakerne“ var spejderne fra kysthospitalet og to til, som så kunne springe for de andre, når det var nødvendigt.

Om aftenen ved lejrålet ved kaminen hørte og så vi resultatet. „Krakerne“ underholdt. Desuden blev 2 nye KFUK-spejdere og 1 lille blå spejder optaget og aflagde spejderløftet. Alle tre fik de så de røde fløjtesnore og Leila et rødt trekløver på venstre arm (det har de blå). Hver aften fik patruljerne et bånd, hvis de havde fortjent det ved inspektionen og konkurrencerne i dagens løb.

Om onsdagen kom jeg frem med min husflid, og nu kom der gang i de små fingre med at lave lange fletninger af bast til små æsker og kurve, samtidig havde Spjæt nogle piberensere, hvoraf der blev lavet svaner og små dukker. (Alle vi 7 danske havde fået sådan en lille Danalise med hvid bluse og rød nederdel til at hænge på uniformen.)

Om eftermiddagen i hvilepausen lagde vi danske hovederne i blød for at lave et dansk lejrål om aftenen. Vi havde besøg af Gunvor Lykken fra Norsk Spejderpikeforbund. — Efter hvilepausen fortsatte vi med husfliden, og der blev lavet forskellige lejrarbejder: et lavt bord ved ildstedet, et tørrestativ og en jasminbusk. To telte blev sat op.

Ved bålet om aftenen indledte vi med „Rejs dig, oh

flamme“, og så sang vi „Slut kreds om det buldrende, bragende bål“. Derefter havde vi en lille konkurrence med et stykke avispapir; hver fik 10 sek. og skulle fortsætte, så det blev til et egeblad. Bagefter skulle alle lave en giraf. Der kom mange forskellige former på den, skal jeg love for. Vi sang nu et par kanons og spejdersange, og så kom to af førerne ud på en mærkelig Amerika-rejse. De fik hver en kuffert med et righoldigt udstyr, og nu var det spændende, hvem der kom først i alt tøjet og af det igen til stor moro for alle os andre; nogle af de mindste sad ligefrem og hoppede i stolen af spænding. Grethe læste så senere et digt om munken, og efter endnu et par sange sluttede Fib bålet.

Om torsdagen var alle, der kunne komme ned til broen, på en lille sejltur; vi kom forbi et hvalkoger. Der lå tre store skibe, vi kunne se, hvor de hev hvalerne ind i agterstavnen i et af skibene. Det var en dejlig tur.

Ved tilbagekomsten skulle vi allesammen tage et stykke brænde med op til et bål i haven. Da vi kom op til husmorskolen, var der stor glæde, fordi Marie Treschow var kommet på besøg. Hun sad i sin rullestol og smilede til os ude på terrassen.

Om eftermiddagen tændte vi et bål til at bage brød på pind over.

Om aftenen havde vi et optrin med Sct. Georg og dragen, Grethe læste sagnet (som Ingrid Monsen havde fundet i „Pigespejderne“). Imens udførtes de forskellige roller som pantomime. De gjorde det udmærket.

Om fredagen kørte vi syv danske langs Oslo fjord ind til Oslo. Vi så rådhuset, og i en elevator blev vi kørt op til 1. sal, saa vi også kunne se festsalen og de andre smukke sale. Der var 15 etager i det hele, men vi holdt os til de underste. Bagefter kørte vi hen til et stort varehus „Sten og Strøm“, og vi gik rundt og så på alle de dejlige ting, noget godt købte vi også derinde. Et par af

os var en tur henne i en stor husflidsforretning. Kl. 13½ kørte vi ud til parken ved Vigelandsbroen. Efter en lille spisepause gik vi over broen og så på skulpturerne på siderne af den; om det så var på legepladsen nedenfor broen, var der små børnefigurer.

Bagefter var vi ude at besøge spejderchefen, Gunvor Lykken; det var interessant at besøge et norsk hjem.

Bagefter kørte vi op til Frognerseteren, dér, hvor alle turister drømmer om at komme. Her spiste vi en dejlig middag og nød udsigten ud over Oslo og fjorden. På bordet stod et lille dannebrogflag. Ved samme bord var der dagen før serveret for 7 nationer, 9 personer ialt. Der var forskellige flag på alle bordene.

Vi havde fået at vide, at der her ligeved skulle være et stort lejrbaal i den tid, hvor verdenskonferencens medlemmer var i Oslo.

Da vi kom ud til Nodre Nes om aftenen, blev vi hjerteligt modtaget af lederne og hjælperne, og vi måtte nu fortælle om vores tur.

Lørdag — sidste lejrday: Vi lavede lidt forskelligt husflid; da det var den eneste dag, hvor vejret ikke var godt, samledes vi i pejsestuen. — Om eftermiddagen var der en lille konkurrence, hvor resultatet gjaldt med i dagens slutresultater med båndene på standeren. „Vikingerne“ havde 9 og „Krakerne“ 7, da vi sluttede ved lejrbalet.

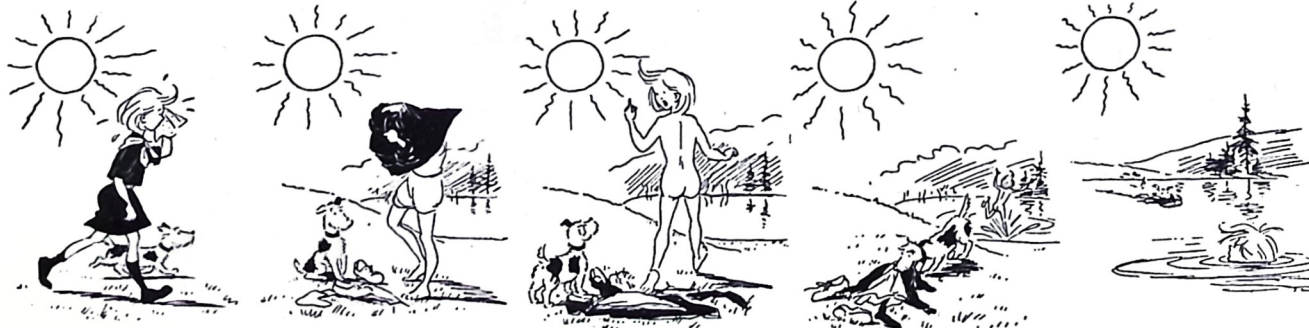
Ved bålet om aftenen blev der uddelt en lille mindegave til deltagerne, og vi sang igen norske og danske sange.

Søndag morgen blev vi igen hentet af Schestrom i den flotte bil, og denne gang skulle vi afsted til „Peter Wessel“, som lå i Larvik havn, og så sejlede vi fra Norge kl. 12. Hen på eftermiddagen blev det dejligt solskin igen, så vi klarede sejlturen allesammen.

Det var en dejlig uge i Norge. Det var vi allesammen enige om.

Margit

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

I hele sit liv har hun ikke kendt mæge til lignende varme oktoberdage

Ved seer, den kolde, hun monne behage sin uniform over ho' det at drage.

Og vovse hun senere lover en kage, hvis han vil vare på tøjet tage.

Så går hun i vandet med megen kurage og tror på, at vovse pant bliver tilbage.

Men vovse sku' omsorg for tøjet drage, så han følger efter med hendes bagage.

I sommerlejr med 1. Birkerød trop

ALLEVIVO — ALLEVAIVO

ALLEVIVO — VAIVO — VOM — BOM — HEJ

VI ER PÅ VOS — VI ER PÅ NÆS

VI ER PÅ VOSNÆSGÅRD

VI ER VED SKOV — VI ER VED STRAND

VI ER I DANMARKS LAND

Lørdag den 28. juni startede 39 forventningsfulde spejdere fra Birkerød kl. 7 med „Vosnæsgård“ pr. Løgten, 18 km nord for Århus, som mål. Alle var godt læsede med røjsere, tykke sweaters, sokker og regnslag ganske vist var vejret strålende, da vi drog af sted, men vejrguderne stolede vi ikke på. Kl. 18 stod vi på Løgten station, og minsandten, vi blev hentet i lastbil af vor købmand 1-2-3 alle rygsække og spejdere op i bilen, medens skovrider Kaufmann gav førerne en noget blidere medfart i sin private vogn, og så gik det afsted 5 km længere nordpå. — 2 km før lejrpladsen passerede vi vor vært, grev Knuth, på herregården „Vosnæsgård“, og på avlsgården lige derved fik vi læsset 8 knipper halm oven på de jublende spejdere i lastbilen — et herligt syn.

Vi når lejrpladsen: Næh — ih — uh — hvilket eldorado. En halvcirkel med en diameter paa ca. 100 m, der grænser lige ud til Løgten bugt, og bagved skov og marker. Hvilken pragtfuld lejrplads. Øjnene stråler, rejsetrætheden glemmes, og straks ryger det ene telt op efter det andet: 5 patruljetelte, førerteltet og et materialetelt; madrasvårene fyldes og syes til, og køkkenpladsen med køkkenteltet som centrum bliver indrettet.

Kl. 7 næste dag lød reveillen, et „god morgen spejdere, så gør vi morgengymnastik“, og besynderligt hurtigt var

alle ude og fik rørt de noget stive lemmer før morgen-toilettet i vandkanten. Kl. 8 spiste vi herlig mad: Havregryn med mælk og sukker og marmelademadder til the. Opvask, morgenparade og lejrorden gik slag i slag til lejrinspektionen kl. 9,45, hvor hele pladsen skinnede, og kl. 10 startede holdene med forskellige arbejder. Vi var delt i 5 hold, et køkkenhold, der meldte sig til køkkenchefen, en gammel spejderkammerat til TF, et brænde- og hentehold, der meldte sig til en TM, et lejrhold til en anden TM, et hold, der lærte primitiv madlavning, hos en TA, og en anden TA, der i tropslejren var PF, og som havde lært kurvefletning, underviste i år det femte hold heri. De fem hold skiftede så hver dag, og medens solen brændte fra en skyfri himmel, kom der liflige dufte og muntre sange fra køkkenteltet, der altid tydede på travlhed.

Ved den primitive madlavning var der et virvar af sprængte og dryppende pølser, pragtfuldt snobrød, halvkogte kartofler, spejlæg, hårdkogte og blødkogte æg, kogte sild og smeltet ost på brød. Alle stønnede af varme, men morede sig dejligt, hvilket sodede hænder, arme og ansigter tydede på.

Lejrholdet arbejdede ivrigt, skovens skygge var dejlig, og det ene flotte lejrarbejde efter det andet skød frem, og sidst men ikke mindst gjorde vor indgangsportal lykke.

På brændepladsen fløj brændet omkring, stabel på stabel blev lagt (og brugt), aftenens lejrball lagt til rette og dagens proviant hentet, og i en lun og hyggelig lille gryde (i den store spiste vi) arbejdede flittige hænder

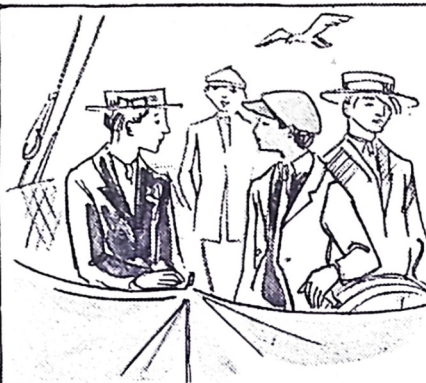
*Hvilken spejder,
patrulje, trop sælger flest numre af*
SPEJDER-JUL

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

Brownsea Island — verdens første spejderlejr. I 1907 havde B.-P. halvvejs trukket sig tilbage fra militærlivet, og i august måned drog han i lejr med en broget flok drenge.

Uniform havde de ikke. Selve lejrpladsen var ikke særlig ideel, men på øen var der megen skov, velegnet til spejderøvelser. Her havde 200 drenge den eneste oplevelse at lære spejdersport af selve helten fra Mafeking. Om morgenen blev drengene vækket af B.-P.s kuduhorn, erobret i matabelfelttoget. Dagen gik med mange spændende øvelser og konkurrencer, og om aftenen ved lejr-bålet kunne det ske, at B.-P. fortalte nogle af sine spændende oplevelser fra Indien eller Afrika.

under kyndig vejledning, og den ene yndige kurv efter den anden i alle variationer blev færdig; det var noget, der morede os, og de skal bruges til vor basar til vinter.

En dag var førere og assistenter i Århus på travetur, og vi andre, der måtte blive hjemme med en fører, havde det noget så hyggeligt og lavede bl. a. en gang ud i vandet, så Matthias kunne spare lidt på Hansa-plastret til de forskårne tæer; tænk, vi brugte 4.670 mm Hansa-plaster. Til tæveøvelsen gik der også noget, men ih, hvor var det sjovt, og hvor vi kæmpede for at redde vore istidssager frelst i havn.

Men det morsomste var nu vor indianertur. Førerne, der var klædt ud, vækkede os ved trommeslagning og indianerhyl, og vi fik udleveret proviant til morgen- og middagsmad, og delte i hold og forklædt som rødhuder vandrede vi så afsted og indrettede vore ildsteder og byggede bivuak. Vi var hjemme igen om eftermiddagen, rigtig godt snavsede, og mindedes turen resten af lejren ved at sige ugh-ugh næsten hver gang, vi åbnede munden. Om eftermiddagen badede vi 10 og 10; det var tiltrængt, thi det var jo smeltende hedt.

En aften havde vi fri, en anden gik vi tur, en aften var det patruljernes aften og en anden igen havde vi lege, det var nu vældig spændende, godt solen var gået ned, ellers havde der vist været mange, der havde været lidt „svedt på tungen“. Og så havde vi selvfølgelig lejr-bålene, lejrens største oplevelse, og sent skal vi glemme det sidste med både sol og måne, hvor skæmt og alvor vekslede, og hvor vi sagde greven, skovrideren og hinanden tak for ti herlige dage.

—this.

Vibeke Holm, Inger Heding, Jette Herne Nielsen, Lis Buchter, Bente Pedersen — alle 1. Birkerød trop.

Karen Elisabeth Kirchhoff — 4. Lynby trop.

Petter Dass

AF BISKOP EIVIND BERGGRAV

Redaktøren sier at jeg ikke kan regne med den aller ringeste interesse hos bladets lesere for det emne hun har bedt mig skrive om. Vel, så vet jeg det.

Og starter derfor med hvordan jeg selv i unge dager fikk interesse for denne mann som døde i 1707. Det var simpelthen anekdotene om ham — vi fikk i gymnasiet — som gjorde ham levende. Først dette at han på skolen var en stor skøyer. Han hadde en rik slektning som var kjøbmann. En dag besøkte P. D. ham på kontoret og blev overlatt til sig selv mens kjøbmannen satte med sine regnskaper. P. D. fant en hammer og noen småspiker, gikk og hamret litt her og litt der på vegger og gulv. Imens så han sitt snitt til å slå nonen spiker i kjøbmannens slåbrok som hang ned bak ham fra krakken han satt på, og hadde nederkanten liggende på gulvet, uten at mannen merket noe. Da dette var ved utført, styret P. D. frem og grep en seddelbunke fra skrivebordet. Mannen styret opp, men kom ikke av flekken, han var jo spikret til gulvet. P. D. viftet glad til ham og forsvant. En høyst ulovlig historie å ta som grunnlag for å bli begeistret for en prest. Men jeg ble det og ville vite mer.

Det var en anden histori også. Da P. D. kom til København hvor han i 3 år studerte teologi, hadde han et slikt humør at til og med fattige kår senere ga ham stoff til muntre rim:

„Alltid var tomt i lommen — sorrig var i min hu
En skilling var kjærkommen — ja som en daler nu.“

Og så det avgjørende moment: Da han som sogneprest i Alstahaug skulle tjene sin lønn av gårdsbruk og fiske,

hendte det engang at han sendte hele årets fangst med to skøyter til salgsmarkedet i Bergen. De forliste i en storm begge to og gikk tilbunds med det hele. Da sa Petter Dass:

Mitt gods er nedsjunket,
men ikke mitt sind.

Dermed fik jeg alvorlig respekt for mannen og interesse for hva han ellers hadde skrevet og sagt.

Først det rent folkelige: Det friske blikk for menneskers dagligliv med dets tragedier, men med et streif av humor. Som i „Dalvisen“. Den lærte vi simpelthen frivillig utenat på skolen, fordi vi syntes den klang så morsomt. Jeg kan den enda, så lett faller rytmen. Som gjest på en gård hvor man som vanlig brukte saueskinnsfeller til overbredsel om natten forteller visens forfatter (citert etter hukkommelsen fra skoledagene):

„Som det nu lakked mot kvelden
inn kom fru Guri med felden.
Feldens hår var mange — og lange
Fremmed rytteri
på fribytteri
herjede deri.
De red ei på sale
de ka'le,
og min ryg fikk det at betale.“

Siden fikk jeg interesse for å lese mer av hans produksjon. Den er ikke uten videre lett å døye fordi han — i tidens stil — lager en slik masse av rim at en blir kvalt av massen. Ikke alltid er det like originalt heller. Men så er det i denne halm plutselig friskt korn som kommer til å spire i ens sinn.

Petter Dass er „folkelærer“ men han forfalt aldri til datidens forskrekkelige docerende mani og dens teologiske krimskramseri.

Han hadde en kristen tro som brøt tvers igjennom alle fiksakserier. Hele katekismen satte han på vers til folkelige visemelodier, så folk *sang sig til kristendom*. Disse sangene bredte seg i avskrift fra hus til hus, fra grend til grend og var i mere enn et århundrede den viktigste evangeliekilde i Nordland og på Vestlandet.

Da Petter Dass var død seilet nordlendingene i mange år med en sort kledefirkant påsydd øverste hjørnet av storseilet — slik sørget de over kristensangeren.

Hva var det nå egentlig med ham? At han var så frisk og samtidig så helhjertet troende. Han var f. eks. ikke redd for å tilstå at det kunne være vanskelig å tro mange ganger. Og han kunne gi snusfornuften mange deilige ironiske hipp:

Vil fornuften ikke sådant tro
så la det asen kun bero!

Samtidig levde han sin tro, han var et manndomsverk av kristent liv. Når en og annen — både dengang og i

vår tid — kunne ville si om troen: Derpå vil jeg leve —
derpå vil jeg dø, så sang Petter Dass:

„Derpå vil jeg leve
Derpå vil jeg streve.“

I det daglige arbeides svedperler glitrer alltid hos P. D.
gleden og takknemligheten. Behøver man å ha levet der-
oppe i hans sjørike for å nyte dette vers:

Adskillig deilig fisk,
fersk og frisk,
det våte, salte hav
ofte gav.
Velsignet ble vår krog
når vi drog.
Vår nøgne krop
fra tå til top
er kled i uld og lin
grov og fin.

Han hadde sans for det som vi med et fint ord kaller det
„mystiske“ det usigelige og hele den usynlige virkelighet.

Du kan ei se din sjel
så som du ser din hel!

Han kunne si at „angstbølgen driver jevnlig inn“, men
det var trosbølgen som bar ham. Se Gustav Vigelands
statuett av P. D. i fullt presteskrud stående ute på et
skjær mot havet. Bølgene slår om føttene, tangens armer
griber om dem, og opp av dypet stiger uhyret. Midt i
dette står P. D. med Bibelen i den venstre arm inn mot
sitt bryst, med den høyre arm knyttet ned mot uhyret.
Han er en evig ung mann i sin tro.

Eivind Berggrav
sign.

Herre Gud ditt dyre navn og ære
Over verden høit i akt skal være.
Og alle sjele
De trette træle,
Alt som har mæle,
De skal fortelle din ære.

Gud er Gud, om alle land lå øde,
Gud er Gud, om alle mann var døde.
Om slekter svimler —
Blandt stjernestimler
I høie himler
Utallig vrimler Guds grøde.

Høie hall og dype dal skal vike,
Jord og himmel falle skal tillike.
Hvert fjell hver tinde
Skal bratt forsvinne,
Men opp skal rinne,
Som solen skinne
Guds rike!

CYMRU AM BYTH

Er der mon nogen af jer, der aner, hvad det betyder,
og hvilket sprog det er? Det betyder Wales for ever og
er wallisisk. Er det ikke mærkeligt, at Wales, som de fleste
mennesker regner med til England, er ligesom et helt lille
land for sig selv. Walliserne har deres eget sprog, som
overhovedet ikke har noget med engelsk at gøre (de taler
dog alle engelsk til daglig). De har deres eget flag med
en grøn og en hvid stribe på langs og en rød drage i
midten. Landets natur er også noget for sig selv. Alt dette
har jeg erfaret i min sommerferie.

Jeg var nemlig så heldig at få en invitation til en
international lejr ved Coedarhydyglyn lige uden for Car-
diff fra 22. juli til 29. juli. Vi var 2 spejdere fra Amager
division, som deltog i lejren. Vi rejste derover sammen
med nogle spejdere fra Sundby trop, som skulle på gen-
besøg hos 6. Cardiff trop, som havde besøgt Danmark sid-
ste år.

På Cardiff station blev vi to, som skulle til lejren, hen-
tet af en fører, som kørte os i sin bil til lejren, som lå
8 km uden for Cardiff på et højdedrag, hvorfra man
havde en pragtfuld udsigt over Cardiff by. Vi blev meget
hjerteligt modtaget og blev straks vist til vore telte. Vi
lå kun 4 i hvert telt, 2 wallisere og 2 udlændinge; havde
det været herhjemme, havde vi mindst været 6 eller 8 i
hvert telt (de høje klokketelte bliver mest brugt derovre).
Vi kom straks i gang med at snakke, og vi snakkede og
lo, som havde vi kendt hinanden i lange tider. Lejren var
en lille hyggelig lejr med 40 spejdere — det rette antal
for, at man rigtig kan lære hinanden at kende. Der var
2 spejdere fra Frankrig, 1 fra Belgien, 2 fra Holland,
1 fra Tyskland, 2 fra Finland, 2 fra Norge, 2 fra Sverige
og os 2 fra Danmark, resten var førere og spejdere fra
Wales. Der var selvfølgelig mange pudsigheder med spro-
gene. Hver gang vi danskere kom med vore rødgrød med
fløde, kom walliserne med Llanfairpwllgwyngyllgogerych-
wyrndrobwll-llandysiliogogoch, det er navnet på en by
i North Wales, og det syntes de var meget nemmere at
sige end rødgrød med fløde. Walliserne kunne ikke få ind
i deres hoved, hvordan nordmænd, svenskere og danskere
kunne forstå hinanden.

Den måde, de holdt lejr på, var noget anderledes end

den, vi er vant til. Om morgenen blev vi vækket med en ganske almindelig fløjte, så skulle man bare op og vaske sig — tænk, de havde ingen morgengymnastik, det tog sandelig også lang tid, inden de alle blev rigtig vågne. Flaghejsningen foregik inden morgenparaden. Flagene Union Jack, Verdensflaget og det wallisiske flag blev hejst op med slipperstik. Til morgenparaden trak man så i flaglinen og håbede på, at flagene foldede sig ud, hvad de dog ikke altid gjorde.

Der gik en mængde tid med at lave mad. Om morgenen fik vi varm mad: havregrød, bacon eller pølser, ristet brød og brød med marmelade og the, masser af the. Til middag kl. 1 fik vi varm mad igen, enten en kødret eller fisk med kartofler og grøntsager, til dessert fik vi de mest mærkelige „puddinger“; hvad mener I om kagestumper i stivnet cream eller opblødt franskbrød i rabarberkompot? Til aftensmaden fik vi the og sommetider en varm ret, og inden vi gik i seng, fik vi en kop cacao, så I forstår, det var strengt at være på køkkenholdet.

Fra lejren var vi på et par busture. Inden hver tur blev der holdt inspektion, personlig inspektion, vi blev stillet op i rækker med 6 i hver. Så gik førerne ned langs rækkerne og stirrede op og ned ad os og så efter, om vores mærker var nypudsede, og om vi var rene; når de så var færdige med at se på os forfra, blev vi inspiceret bagfra; det var uhyggeligt at mærke en førers skarpe blik op og ned ad ens ryg. Når så dette eftersyn var tilendebragt, tog vi afsted. Den første tur gik til Cardiff, hvor hele lejren var blevet inviteret til the hos borgmesteren på rådhuset. Det var meget spændende, der blev holdt tale for os, og vi blev fotograferet og kom i avisen.

En anden dag var vi på bustur rundt i South Wales og oplevede den skønne natur, høje græs- og lyngklædte bjerge, hvor der græssede får overalt. Undervejs var vi inde på en cigaretpapirfabrik — det var meget interessant. Da vi havde sluttet rundgangen på fabrikken, blev vi inviteret ind i en kantine, hvor vi fik lov at drikke lige så mange sodavand vi kunne, og spise lige så mange chokoladekiks vi kunne — vidunderligt; men, ak, vi fortrød, for

en halv time senere blev der serveret stor middag for os (da spiste vi som damer, ikke som spejdere).

Den næstsidste dag i lejren var vi til the hos mrs. Traherne, ejeren af det gods, vi havde lejr på. Det var stående the, vi fik en thekop i den ene hånd og en kage-tallerken i den anden og så kunne vi selv om, hvordan vi ville klare det. Til theen fik vi nogle usandsynlig små kager — og vi var så sultne allesammen. Efter theen blev vi vist rundt i hendes hus, et meget fornemt hus fra 18. århundrede. Dronning Elizabeth har boet der, da hun besøgte Cardiff, vi så hendes værelse. Til huset hørte en meget smuk have med mange blomster og træer; der var 3 træer af hver slags.

Den eneste ting i lejren, som alle vi udlændinge var noget skuffede over, var lejrbalet, de var altfor korte, der var heller ingen rigtig lejrbaletsstemning, da de fleste sange var morsomme sange med fagter til. Solen skinnede for det meste, når vi var færdige med lejrbalet, det var med en noget tom, flad fornemmelse, man krøb i poserne. Vi skulle være i poserne kl. 21,30, det var noget uvant, tor jeg nok sige.

En aften havde vi besøg af en mængde spejdere og forældre fra Cardiff og omegn, der var ca. 500 ialt. Vi udlændinge har aldrig skrevet så mange autografer før, som vi gjorde den aften, alle spejderne led af autografdille. Ved begyndelsen af lejrbalet marcherede alle lejrens deltagere ind med verdensflaget i spidsen, medens vi sang verdenssangen. Hvert land underholdt så lidt enten med sang eller folkedans. Vi sluttede lejrbalet med, at hvert land sang tapto på deres sprog.

Trods alt det uvante var det en strålende lejr med en mængde gode kammerater. Det var med en trist fornemmelse, vi den sidste dag, inden vi skiltes, sang:

We are all together again,
we are here, we are here,
and who knows when,
we'll be all together again,
singing all together again.
We are here, we are here.

Siske

En ønskeliste

Kære pigespejdere landet rundt!

Plejer I ikke at skrive ønskeliste til jul og fødselsdag? — I ved sådan en, der begynder med en ridehest og ender med fire negerkys? Det er sådan en, jeg har tænkt mig at lave nu, selvom der er lidt til jul endnu, og jeg slet ikke har fødselsdag på denne tid af året.

Men jeg kan mærke, at alt det, jeg har gået og tænkt på i så mange år, det må jeg have sagt nu, om jeg ikke skal springe i luften af alt det, jeg synes, jeg må have

sagt. Måske bliver listen lidt lang, men det koster jo ikke noget at ønske, og det tager jo heller ikke særlig lang tid at lave en ønskeliste. Det tager heller ikke så lang tid for jer at læse den. .

Jeg ønsker mig en trop, hvor alle bare en enkelt gang kom i rette tid til mødet, klædte i korrekt spejderuniform.

Dette vil jeg sætte øverst på listen, dér hvor ridehesten ellers står, for jeg ved godt, at det er så stort et ønske, at det slet ikke kan opfyldes. Jeg har nemlig ønsket mig dette i 5 år. Jeg ved godt, at jeg har talt ofte om dette, og at jeg håbede, man tilsidst ville blive ked af at høre på mig, og at man måske så ville have held til i Egerpatruljen at slæbe Sofie med til et tropsmøde — men hun synes at være allergisk for tropsmøder, som det hedder i moderne sprog, men om hun skulle komme, så er der en af de andre, der har „glemt“ at komme eller en tredje har sin spejderdragt i vask for fjerde gang i denne termin, og det skulle ingen tro, der fik den at se! Det kan også ske, at en har tabt sit tredieklassemærke — det gjorde hun i lejren ifjor, men det er ikke kommet frem endnu eller blevet erstattet. Det kan også hænde, at Marie kommer en halv time for sent og siger i den roligste tone af verden med virkelig følt forbavelse i stemmen og øjne runde som tekopper af forbavelse: „Åh, kære, er I allerede begyndt?“

Sådanne dage har jeg megen lyst til at sætte en annonce i avisen om, at en meget brugt tropsfører sælges uhørt billigt!

Jeg ønsker mig, at jeg må slippe for at høre ved hvert møde: „Agate er her ikke, hun troede at hun måske skulle holde op med at være spejder. Men det ved jeg naturligvis ikke.“ Ja, når ikke Agate ved det, og hendes patruljefører heller ikke — hvordan skulle så en stakkels tropsfører kunne vide det? Skulle det være helt umuligt for Agate at bestemme sig og få givet besked?

Jeg ønsker mig en trop, hvor patruljerne kommer med

deres rapporter og kontingenter i rette tid. Det gør naturligvis ikke noget, at jeg skal sidde hjemme og vente på patruljernes penge til klokken ni i stedet for halv fem, som aftalen var, for jeg kan jo altid gå til min søsters fødselsdag en anden dag — hun fylder jo så tidt år!

Jeg ønsker mig en trop, hvor spejderhilsen anvendes ikke bare til en morgenparade i en lejr eller til Sct. Georgsdag. Det er naturligvis hyggeligt, at nogen har tid til at se op fra arbejdet og nikke til mig i forbifarten, men . . .

Jeg ønsker mig en trop, der anvender spejderhuen ikke bare til Sct. Georgsdag eller 22. februar. Jo, jeg husker, at Gulspruvne havde huer på til sidste tur, men de brugte dem kun til at samle oldenborrer i på hjemvejen . . .

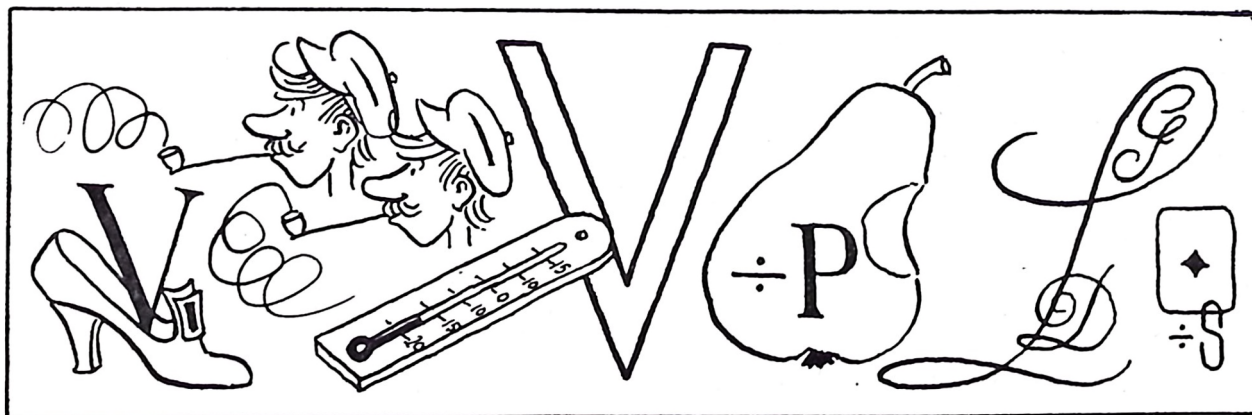
Jeg ønsker mig en patrulje, hvor det ser ud til, at alle torklæder har stiftet bekendtskab med et strygejern i dette år.

Jeg ønsker mig en trop, som skriver ønskelister. Det er naturligvis rart, at alle synes at tage imod mine tosedede idéer og planer og anstrænger sig for at udføre alt, jeg beder om, med tålmodighed og sammenbidte tænder. Men tænk, om en patrulje en gang synes, at en leg eller en konkurrence er nogenlunde vellykket, så vellykket, at de fandt på at tale med mig om at finde på mere af samme slags. Eller om de syntes, at noget andet var så kedeligt, at de ikke kunne holde det ud en gang til. Tænk, om patruljerne nu og da lavede ønskelister til mig om, hvad de gerne ville beskæftiges med! Var det ikke en idé ved næste patruljeføremøde. Tænk, hvor jeg ville blive glad, om alle fire patruljeførere rakte mig en seddel, hvorpå der stod: vi ønsker en ny tropsfører!

Med hjertelig spejderhilsen

Babs, tropsfører.

P. S. Fik en og anden en idé til en julegave til jeres egen tropsfører?

Her er en meget let rebus for dem, der holder af at løse sådan nogle

Landskonkurrence

Dansk Røde Kors afholder en landskonkurrence i førstehjælp, hvortil følgende korps er indbudte:

Danske Kvinders Beredskab	F. D. F.
Det danske Lottekorps	KFUK-Spejderne
Det danske Pigespejderkorps	KFUM-Spejderne
Det danske Spejderkorps	Kvindelige Marinere.

Konkurrencen foregår i tre runder, således at de vindende drenge- og pigehold fra hver runde „kæmper“ videre. Holdene skal være på 5 deltagere, der skal være fyldt 14 år, men ikke 17 år inden den 1/8 1953. Man skal have taget førstehjælpsmærket inden 15/4 1953, men ikke have senior-samarittereksamen. Har en enkelt af deltagerne ikke førstehjælpsmærket, kan der gives dispensation ved ansøgning bilagt tilmeldelsen til Ungdommens Røde Kors, Platanvej 22, København V.

Grundet det store deltagerantal må deltagelsen begrænses til 1 hold fra hver kreds eller trop.

1. runde afholdes landet over af de lokale Røde Kors afdelinger, der afholder omkostningerne ved arrangement og præmier, hvorimod eventuelle omkostninger ved rejse og forplejning betales af deltagerne. Tidspunkt for afholdelse: 26. april 1953.

2. runde, hvori deltager det vindende pige- og drengehold fra hver afdeling fra 1. runde. Afholdes i landsdelene af Røde Kors sammenslutningerne, der afholder omkostningerne ved arrangement og præmier. Rejse og forplejning afholdes af deltagerne. Tidspunkt for afholdelse: 11. maj 1953.

3. runde, hvori deltager vindende pige- og drengehold fra 2. runde. Afholdes i pinsen 1953 i København og Ungdommens Røde Kors, der afholder alle omkostninger ved arrangement, rejse, ophold og præmier. Tidspunkt for afholdelse: 24. maj 1953.

Tilmeldelse til konkurrencen sker trops/kredsvis til Ungdommens Røde Kors, Platanvej 22, København V., senest 1/2 1953 på blanketter, der tilsendes korpsene i januar.

Præmien for det vindende pige- og drengehold i 3. runde er en gratis ferie i Norge i 8 dage med rejse og ophold betalt. Har I ikke selv en førstehjælpsinstruktør, så henvend jer til et af de andre korps eller den lokale Røde Kors afdeling, de vil sikkert med glæde undervise jeres medlemmer sammen med deres egne. Og ved I ikke, hvor der findes en instruktør, så skriv til U. R. K., Platanvej, hvor I kan få alle oplysninger.

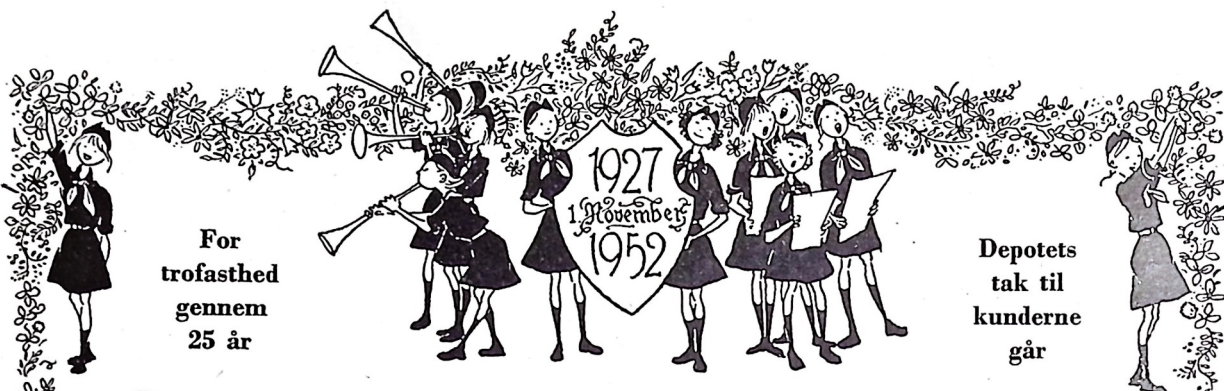
Hvad mener I om at vinde en rejse til Norge? Det er Dansk Røde Kors' præmie til de dygtigste spejdere i førstehjælp. Selv om der er grøn/blå turnering, er der vel alligevel 5 spejdere fra hver trop, der kan få tid til at deltage. Jeg synes, præmien er så flot, at vi skylder Dansk Røde Kors en stor tak, og det kan vi bedst gøre ved at deltage i konkurrencen. Vel mødt til dysten! Ellinor

Forsiden: Vi hygger os om pejsen ved juletropmødet — Axel Mathiesen.

- S. 2: Spejder-Fotos fra 3 spejderkorps.
 - S. 3: Aage Falk Hansen: Den lyse nat. Tegning: Stefan Viggo Pedersen.
 - S. 4-7: Aage J. Chr. Pedersen: En dreng og et fyrtøj. Tegninger: Sigv. Hagsted.
 - S. 8-10: Kirsten Dragsted: End bruser det i Värödal. Tegninger ved forfatterinden.
 - S. 11: Helsidetegning: Spejdersport i år 2000. Ved Thora Lund.
 - S. 12-13: Annesofie Hermann: Ak intet i verden — — — Tegninger ved Thora Lund.
 - S. 14-15: Karen Plovgaard: Mands gerning. Tegning ved Gitz-Johansen.
 - S. 16: Spejderhumor fra mange lande. Diverse tegninger fra spejderblade.
 - S. 17-19: Poul Nørgaard: Lavine — spejderens hund. Tegninger: Axel Mathiesen.
 - S. 23-24: Carl Chr. Jensen: Et sælsomt køretøj. Tegninger: Leo Fredsbjerg.
 - S. 25-26: Spejder-Quiz (m. spejderfotos fra mange lande) samt omtale af Spejder-Jul's præmiekonkurrence.
 - S. 27: KFUK-Spejdernes Landslejr — Fotos.
- Bagsiden: Mowgli med Shere Khans skind — Aage Gotved.
Indlæg: Helsidetegning med præmieopgaver.

PRIS KR. 1,50

Til vandreturen

Gode, solide travesko, str. 32—39	36,65—42,45
Skosvælte	0,90

Silvakompas med lineal og drejeligt kompasshus	
Type 5	10,50
— 7, vædskefyldt	18,75
— 2, —	26,50
— 8, — med lup	40,50
— 15, — med spejl	44,50

Korttaske med plastikkanten...	3,25
Celluloid på begge sider.....	4,25
Kit Kat kortplade	6,00
Korttaske med læderkanter, celluloid på begge sider, skulderrem	8,65
Korttaske i læder med 2 rum...	21,50
Korttaske i oksehud, svensk førermodel, dobb. kortrum, blyanholder, ekstra rum ...	39,40

Vandretasker i Depotets gode modeller:

Grå ravndug med et stort rum	12,75
Grå med blå kanter, 2 rum	16,75
Korpssets model, grå med lyse kanter, 2 rum med lynlås	17,85
Korpssets model med cromgarvede kanter	20,50

NYHED!!

Depotet har igen de rigtige engelske svane knive	8,85—7,75
Hylster til Svane kniv	2,75

Gaveidéer

Spejdertelegram med emblem	0,50
Spejdertelegram med emblem og indlæg	1,00
Trælusestager, skåret ud som treklovere	2,25
Udskårne træskeer med klover	4,50, 4,00, 3,50

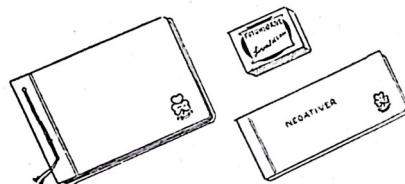
Bronceting:

Baden-Powell relief	3,00
Treklover	3,50

Tændstiketui med klover	10,00—5,75
Askebægre i forskellige størrelser til	11,85, 10,75, 7,75, 6,75
Lusestage	16,50
Papirkniv	10,75

Skinding:

Tændstiketui, blå eller rød med guldklover	1,75
Tændstiketui, naturfarvet med præget klover	8,50
Etui med kam	1,85
Etui med kam og neglerenser	2,85
Etui med kam, spejl og neglerenser	6,25
Etui med klap m. ekstra lomme	8,85
Notesbog i skind med løs blok	4,25
Tegnebog	17,75

Du har dobbelt så megen glæde af sommerlejrens billeder, når du klæber dem ind. Depotet har et stort udvalg i album.

Negativalbum, grønt med klover, 10 × 27 cm	3,00
Album, røde og brune med klover, fås i mange størrelser,	
11 × 16 cm	1,25
15 × 23 cm	2,25
23 × 32 cm	4,00
med lyse blade, 20 × 28 cm	4,50
23 × 32 cm	8,00
Album, grønne og blå (tykke), 23 × 32 cm	8,00
Album, med lærredspræg, lyse blade	9,50
Album i lærredsbinding, 23 × 32 cm	9,50
Fotohjørner	0,65

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302 „PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 9. oktober

47490